

Улітку наша річка обміліла
Пливе собі лішів, як і всі.
Що ледачіша, як усі.
Там окунь
Заплямкав по-хижому — і рибки
Розсиплються сріблястим водограєм,
Тікаючи від нього; там норець
(Пірнікоза, як кажуть паші діти)
То білими виблискує грудьми,
То щезне у воді, лиш розійдуться
Круги широкі; там лиски чорніють,
Там крижні крякають у ситігях, —
І так щодня. Кропивка розцвіте, —
Тремтять над нею в теплій, сонний тиші
Бабки прозоро-сині... Підростуть
У лулі коники, і чуть далеко
Сухе тріщання їхнє... Все поволі,
Розлого йде, нікого не дивує,
Нікому серця не стискає. Світ
Здасться викінченим, як поема
Митця старого, — а буває часом,
Коли хотілось би його зламати,
Розвіяти, по вітру розпустить!
Так іноді поеми всі віддав би
За кілька слів нерівних, гарячкових,
Повитих гнівом, радістю, любов'ю,
Немудрих слів, сильніших за премудрі!
Зате яка тривога навесні!
Шумлять, бушують каламутні води,
І що аж обличчя гребля затуляє
Від остраху. І що не день — нові
Перекликаються з гостями гості.
Ну, хто усім їм знає імена?
Сам Родіон заплутується часом
У їхніх назвиськах.

Он ті качки,
Іщо крилами так дивно дзеленчать,
Рябіючи на сопці, — може, Мурман
Іскал їх, як дачників звичайних,
Що вже й дали завдаток, — а коли б
У нас вони хоч би два гостювали
Чи зо три дні, — то й то було б за радість,
Мов піднялася б голуба запона
Над незнайомим краєм і життям!..
А он і гуси: їм колись у нас
Жилося нічогенько. Хоч бувало,
Що князь який, покинувши билину,
Чи запорожець, вискочивши з думи,
Пускав між них гартовану стрілу, —
Зате в таких пищали комишах
Їх виводки, що й оком пе проглянуть,
А їжі і статистик найпильпіший
Не міг би взять на облі к... А тепер
Вони у пас лише переночують
Та трошки погегочуть про колишнє, —
І далі, як флотилія одважна,
Пливуть па північ. Он і паші крижні,
Дзвінкі чирки та кулики співучі.
Та все це в весняному, все святочне,
Усе це одмінило голоси,
Усе це повне дивної нестями...
Ходи, любуй, дивися, прислухайся,
Бо незабаром — буде день такий —
Ввійде ріка у береги звичайні
І перельотні гості одлетять,
А решта попарується і жити
Почне життям розміреним.
Іди ж,
Насичуйся весною, упивайся,
Вбирай у себе голоси та барви,

Перекликайся з Мурмапом, пошли
Ясний привіт чужим лісам і рікам —
І знай, що знов прилинуть восени
Мандрівні зграї, знову розколишуть
Повітря дзвоном, свистом, щебетанням —
І звеселять прозору далечінь!

1927